

Cedric Prakash indiai jezsuita szerzetes videóüzenete a Bulányi György emléknapi résztvevőikhez

Köszöntöm mindannyiótokat a Bokorban, és minden kedves magyarországi testvéreimet. Nagyon örülök, hogy elküldhetem Nektek ezt a rövid videót a mi Bulányi atyánk halálának öt éves évfordulója alkalmából. Nektek is, nekem is, és még sokan másoknak is Magyarországon és a világ egyéb tájain valószínűleg ikon volt ő, inspiráló ember, aki arra tanította az embereket, hogy mit is jelent a tanítványosság. Hitt a közösségben, hitt az egységben, és ránk hagyott nagyszerű örökségének köszönhetően most sokan összeültek Magyarországon, hogy megemlékeztek róla. Bárcsak Ve-

letek tarthatnék, de sajnos nem tudok. Ezen a felvételen szeretném megkifejezni mély és őszinte hálámat minden ott lévőnek és még sokan másoknak Magyarországon, akik hosszú évek óta nagylelkűen segítik munkánkat az Oktatási Támogatási Programban (ESP). A legendás finnországi Anna-Maija Nieminen jött oda annak idején, és mutatott be engem Nektek és Titeket nekem, az ESP családnak, a gujarati gyerekeknek. Azóta, több mint 35 éve, nagyon sok támogatást kaptunk Magyarországról, hála a Ti nagylelkűségeteknek, áldozatkészégeteknek, és hogy törődtek azzal, ami itt Guj-

aratban történik. Hálás vagyok az imáitokért és az együttérzésekért is. Voltam már néhányszor Magyarországon, és minden alkalommal nagyon kedvesen fogadtatok, sok szeretetet és önzetlenséget tapasztaltam. Minden jót kívánok Mindannyiótoknak ezen a nagyszerű alkalmon, és imádkozom, hogy Bulányi atya emléke legyen Veletek, Mindannyiótokkal, családaitokkal és barátaitokkal, most és mindig. Isten áldjon meg Titeket! Köszönöm, és ahogy mi itt Indiában mondjuk: Namaste!

Ford.: Bajnok Júlia

Károgás

*A próféta csak másodsorban jövendölő,
elsősorban az Üzenet közvetítője,
az pedig majdnem mindig figyelmeztetés.*

A jövendölés csak a lehetséges következményeket vetíti előre.

Az effajta megmondóembereket sosem szerették, mert szembesítették azzal, hogy mennyire eltértünk a jó Úttól. Naná, hogy ezt bosszantó hallani, nem éppen muzsika a fülnek, ezért többnyire károgóknak, vészmadaraknak mondják a prófétát. Most én is hadd károgjak egy keveset!

„Engedj a kísértésnek!” „Mert megérdemlem!” „Kényeztesd magad!” – csak néhány, naponta ismételt sugárzott üzenet, amely bemosódik az agyba, és csodálkozunk, hogy megint valami ostobaságot követünk el.

Manapság el kell adni bármit, amiből hasznot remélünk (akár sivatagban homokot, vagy eszkimónak hűtőt), mert így jön a lé, és így 'jutunk előbbre'. A gazdasági növekedés mítosza és az érdekérvényesítés lehetőségei megkövetelnek olyan technikákat, amelyek a lehető legnagyobb befolyást érik el a célszemélyekre (legyen szó akár politikáról, reklámról, vagy épp a családban az akarat győzelméről). A rábeszélő embereket egyre rafináltabb technikákkal képezik ki. Sokan csak akkor vesszük észre, hogy csöbe húztak bennünket, mikor már nyakig benne vagyunk. Az ámítóiparnak van annyi pénze, hogy a legjobb szakembereket vegye meg, így a pszichológusok és bölcsészek a rábeszélés, befolyásolás és megtévesztés szolgálatába állítják jó képességeiket. Kitekert gondolatok, ámulatba ejtő ígéretek káprázatai, sejtetések huncutságai – vagyis a kommunikáció, közléseink világa (főleg a reklámok és a politika romboló hatására) eltorzul. Már csak az ártatlan naivakat hozza lázba az igazság, mert ma sokkal érdekesebb a megszerezhető és elérhető, mint a helyénvaló. Kegyes csalásokkal jobb ered-

ményeket lehet besöpörni, mint megalkuvás nélküli ragaszkodással ahhoz, amit meggyőződésünk szerint igaznak hiszünk. A hűség a legritkább esetben kifejeződő, és persze még lehetne folytatni a sort. Olyan 'sikeres' ez a torzulás, hogy naponta találkozom vele. (Például a gyógyszertárban: „Azt kérem, amit reklámoznak. Nem látta a reklámot?”) És hogy még mi lesz ezután? Már láthatod, hogy a legtöbb ember nem a neki megfelelő helyen van. A munka egyre kevésbé emberre szabott. Gazdasági eredmények emberéletekbe kerülnek. Harsog a gagyi, és alig hallható a bölcsesség. Vagy folytatódik ugyanez, és akkor nagy-nagy csőd várható, vagy észhez térünk végre (remélhetőleg még idejében).

Igen, tudom, hogy nem mai a probléma, hogy már Pál is megírta: „Azt sem tudom, mit teszek, hiszen nem azt teszem, amit szeretnék, hanem amit gyűlölök. De ha azt teszem, amit nem akarok, elismerem a törvényről, hogy jó, és valójában nem is én cselekszem, hanem a bennem lakó bűn” (Róm 7,15-17).

Mennyi az én saram ebből? Hiszen át vagyok verve, már annyira megtévedtem, hogy át sem igen látom. Még szerencse, hogy a Lélek is bennem bujkál, ha takarva is, kötözve is, maszatolva is, de a fényre törekszik a takarásból, oldódásra a kötetlékből, és tisztulásra a maszataból. Ember vagyok. Van szabad akaratom, én döntök. Ez a felelősségem. Mit teszek azért, hogy kimásszak korunk csapdáiból? Erre magamnak kell választ adnom, és neked is magadnak. (Persze csak ha fontosnak tartod ezt.)

– Lelő –